

**Η ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΗ
ΚΑΙ
ΤΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΕΝΝΟΜΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ**

1.1. Υπό τα δεδομένα που εκτίθενται στην αγωγή, καταφαίνεται ότι ο ενάγων επικαλείται την υπαναχώρησή του αντιδίκου του, από την μεταξύ τους υφισταμένη σύμβαση, ως γεννεσιουργό αίτιο, δυνάμει του οποίου ο εναγόμενος είναι υποχρεωμένος να του καταβάλει (ως αποζημίωσή της) τα χρηματικά ποσά που ζητεί με την αγωγή του.

1.2. Κατά νόμο, η υπαναχώρηση (είτε η συμβατική είτε η εκ του νόμου διδόμενη) κατ' ουδεμία διάταξη νόμου έχει ως έννομο αποτέλεσμα την υποχρέωση του υπαναχωρούντος να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του, όπως αβασίμως υπολαμβάνει η αντίδικος¹. Αντιθέτως, κατά ρητή διάταξη του νόμου, η υπαναχώρηση έχει ΩΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ, αφενός την λύση της σύμβασης εξ

¹ Ως γνωστόν, αποζημίωση ζητείται μόνον : συμβατικώς μεν, αποκλειστικώς επί ανωμάλου εξελίξεως της ενοχής (δηλαδή επί υπερημερίας οφειλέτη ή δανειστή, αδυναμίας παροχής και πλημμελούς εκπληρώσεως της ενοχής – βλ. ΑΚ 335 έως και 387) και επί ακύρου ή ακυρωσίμου δικαιοπραξίας (ΑΚ 132, 145, 171 § 2, 225, 231 § 2, 234), εξωσυμβατικώς δε, επί αδικήματος (ΑΚ 914 επ.), επί πταίσματος κατά τις διαπραγματεύσεις προς κατάρτιση συμβάσεως (ΑΚ 197-198) και επί αναγκαστικής απαλλοτριώσεως χάριν δημοσίας ή δημοτικής ωφέλειας (Σ. 17) (Βλ. σχετικώς και όλως ενδεικτικώς : Απ. Γεωργιάδη, ΕνοχΔ, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 10 περιθ. αριθ. 13-22 σελ. 137-139. Σταθόπουλο, Γενικό ενοχικό δίκαιο, έκδ. 3^η, § 8 σελ. 152 επ.).

υπαρχής² κι αφετέρου την υποχρέωση του λαβόντος παροχή δυνάμει αυτής από τον αντισυμβαλλόμενο του, να την αποδώσει στον δόντα, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού³. Επομένως, εκείνο που θα δικαιούνται η αντίδικος – εάν ήταν αληθή τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται στην αγωγή της, διότι αυτά είναι αναίσχυντα ψεύδη, όπως εκτενώς θα εκθέσουμε στην συνέχεια – θα ήταν η απόδοση των ληφθέντων κινητών (δηλαδή των μηχανημάτων που μας παρέδωσε, όπως διατείνεται). (ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΤΑΙ ΣΧΕΤΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ).

1.1.2. Περαιτέρω, επί υπαναχωρήσεως, αφού η σύμβαση λύεται εξ υπαρχής, δεν νοείται διεκδίκηση χρηματικών ποσών λόγω αποζημιώσεως από τον αντισυμβαλλόμενο του υπαναχωρήσαντος, εξαιτίας αντισυμβατικής συμπεριφοράς του τελευταίου, όπως ήδη ζητεί η αντίδικος. Ακριβώς διότι : η σύμβαση θεωρείται ως ουδέποτε ισχύσασα, οπότε και παρέπεται αναγκαίως ότι αυτή, ως νομικό γεγονός μη ισχύον πλέον, δεν δύναται κατά νόμο να στηρίξει αξιώσεις εκ της μη τηρήσεώς της.

1.1.3. Εξάλλου, επί υπαναχωρήσεως, δικαιούται να ζητεί εύλογη αποζημίωση, μόνον ο υπαναχωρήσας κι όχι ο αντισυμβαλλόμενος αυτού⁴, όπως εν προκειμένω πράττει – μη νομίμως – η ενάγουσα.

1.1.4. Επομένως, καθίσταται πλέον φανερόν, ότι κατ' ουδεμία διάταξη νόμου δικαιούται η αντίδικος να ζητεί αποζημίωση, ένεκα της επικαλούμενης από αυτήν (δήθεν) υπαναχωρήσεώς μου από την (δήθεν) σύμβαση που διατείνεται (ψευδώς) ότι συνήψε με εμένα και την συνεναγομένη μου αλλοδαπή εταιρία. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ Η ΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΑΣ, ΩΣ ΑΒΑΣΙΜΗ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ.

² ΑΚ 389 § 1. **Μπαλής**, ΕνοχΔ, § 90. **Ζέπος**, ΕνοχΔ, Γενικών μέρος, § 27 II. **Γαζής**, στην ΕρμΑΚ, υπό το άρθρο 389 περιθ. αριθ. 2. ΑΠ 254/1997 Ελλ-Δνη 38,1848. ΕφΠειρ 598/1996 Ελλ-Δνη 36,673.

³ ΑΚ 389 § 2, σε συνδ. με 904.

⁴ ΑΚ 387 § 1.

2. Ανεξαρτήτως τούτων : Η αντίδικος δεν ζητεί να της καταβάλλουμε τα ανωτέρω αναφερθέντα ποσά, εις εκτέλεση σχετικών συμβατικών ρητρών που περιέχονται στην εν λόγω σύμβαση, αλλά ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ως αποζημίωσή της λόγω υπαναχωρήσεώς μας από την σύμβαση αυτήν. Συνεπώς, το δικαστήριό σας δεν δικαιούται να της επιδικάσει τα κονδύλια αυτά, ως οφειλόμενα στην αντίδικο συμβατικώς, δηλαδή εις εκτέλεση του οικείου συμβατικού όρου, διότι στην περίπτωση αυτήν θα υποπέσει στον αναιρετικό λόγο εκ του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔικ, επειδή θα έχει λάβει υπόψιν πράγμα (δηλαδή αγωγικό ισχυρισμό) μη προταθέν⁵. Τούτο, επειδή ο αντίδικος, που έχει την εξουσία προς διάθεση του αντικειμένου της δίκης, ως απαλλοτριωτό ιδιωτικό δικαίωμά του⁶, ζητεί να του παρασχεθεί έννομη δικαστική προστασία ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ εν σχέσει με την αξίωση που προβάλλει με την αγωγή του και εντεύθεν κάθε επέμβαση του δικαστηρίου, ούτως ώστε να (λαμβάνει υπόψιν πραγματικά περιστατικά μη προταθέντα από τον ενάγοντα με την αγωγή του και εντεύθεν να) του επιδικάζει αξίωση τελείως διαφορετική από την αιτηθείσα, συνιστά ευθεία παράβαση του ως άνω αναιρετικού λόγου⁷.

⁵ Ο αναιρετικός αυτός λόγος στοιχειοθετείται κατά νόμο, στην περίπτωση κατά την οποία το δικαστήριο της ουσίας, κατ' εσφαλμένη αντίληψη των διαδικαστικών εγγράφων (ΑΠ 1357/1997 Ελλ-Δνη 1998,1321) έλαβε υπόψιν του πράγματα που δεν προτάθηκαν. Ως «πράγματα» δε, κατά την έννοια του νόμου, νοούνται οι αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί που τείνουν στην θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκουμένου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση, ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος (ΟλομΑΠ 3/1997 ΝοΒ 1998, 27).

⁶ Βλ. **Κονδύλη**, Το δεδικασμένον κατά τον ΚΠολΔικ, (έκδ. 1982), στο λήμμα «Διάθεση του αντικειμένου της δίκης».

⁷ Πρβλ. ΑΠ 204/2000 Ελλ-Δνη 41,751 : το δικαστήριο δεν δικαιούται να επιδικάσει αντί της επιδιωκομένης αποθετικής ζημίας, τη μη διωκομένη αποθετική ζημία.